

Maanantai 28.8.2023 (2. matkapäivä)

Majapaikkamme oli Galwayn alueella sijaitseva neljän tähden Oranmore Lodge Hotel. Se on irlantilaisperheen omistama viehättävä perhehotelli Oranmoren kylän laidalla, paikassa jossa on harjoitettu majoitustoimintaa 150 vuoden ajan. Huone oli iso ja siihen mahtui mukavasti kaksi King Size parivuodetta. (Ks. <https://www.oranmorelodge.ie>)

Aamu oli mukava aloittaa hotellin Leisure Clubilla, jossa on iso kuntosali ja kylpyläosasto. Jos tukkaa oli päässä, isoon altaaseen ei päästetty ilman uimalakkia. Onneksi niitä sai ostaa neljän euron kappalehintaan. Uudessa piti muistaa, että altaassa vallitsee vasemmanpuoleinen liikenne (*Swim Clockwise!*). Kylpylässä on lisäksi lämmin poreallas sekä turkkilainen ja suomalainen sauna, jossa kiuas kuumana ja löylyvesi valmiina. Lämpömittari puuttuu, mutta sen korvaa tiimalasi.

Aamiaisenä tarjottu Irish Breakfast sisälsi normaalien aamiaistarpeiden lisäksi paistetun kananmunan, makkaran, pekonisiivun ja tomaatinpuolikkaan. Näillä eväillä oli hyvä nousta Eddien ja Sylvian kyytiin tarkalleen kello 8:45.

Matka suuntautui etelään Burrenin alueelle kohti Doolin satamaa. Reitti kulki kapeaa maisematietä. Luonto ympärillä oli rehevää; tien reunusmuurilla kukkivat punaiset verenpisarapensaat ja oranssit ruosteliljat. Ruskan värjäämät saniaiset antoivat lisäväriä maisemaan. Lehmät laidunsivat kivimuurien erottamilla ruohikoilla.

Lisdoonvarnan kylän kohdalla Sylvia kertoi meille kylässä järjestettävästä jokavuotisesta *Matchmaking Festival* tapahtumasta, jolla paikalliset maajussit ryhtyivät houkuttelemaan morsiankandidaatteja tähän syrjäkylään. Nyt tapahtuma mainostaa olevansa Euroopan suurin sinkkufestivaali. (Ks. <https://matchmakerireland.com>)

Tien lähestyessä merta maisema muuttui kallioiseksi. Pysähdyimme lyhyesti jaloittelemaan näille sadeveden uurtamille kalkkikivikallioille. Piti tarkkaan katsoa, mihin astui, ettei jalka luiskahtanut halkeamaan.

Doolin satamassa oli runsaasti väkeä jonottamassa Aransaarten lautoille. Meidän kohteenamme oli lähimpänä oleva pieni Inisheer (*Inis Óírr*), jonne lauttamatka kesti vain 15 minuuttia. Saari on Unescon luonnonsuojelukohde.

Saarella odotti joukko hevosvankkureita valmiina viemään meidät kiertoajelulle ja sitten ravintolaan. Ne kuitenkin yksi toisensa jälkeen täyttyivät muista matkustajista ja hävisivät mutkan taakse. Sylvia sai selville, että meille tarkoitetut valjakot olivat keikalla saaren toisella laidalla. Ravintola puolestaan ilmoitti, että heillä on vielä täyttä eikä sovitusta ruoka-ajasta voida tinkiä. Jollain konstilla Sylvia kuitenkin onnistui puhumaan meille tilaa ravintolasta, joka onneksi oli kävelymatkan päässä. Runsaas Fish and Chips-ateria, jossa turska tosin oli nyt vain keitettyä, ei rapeaksi friteerattuna ja sen seurana Guinness ratkaisivat ongelmasta puolet. Ja kun ruokailun päätyttyä hevosetkin olivat ehtineet ravintolan luokse, homma oli taas hanskassa.

Nousimme pienissä ryhmissä vankkureihin. Meidän vankkurin vetovastuussa oli tamma Magdalena ja kuskina George, englantia paksulla iiriläisellä aksentilla puhuva parrakas paikallinen. Retki suuntautui saaren kapeille teille, jotka mutkittelivat kivimuurien välissä. Muurien takana olivat saarelaisten, joita on noin 260, pienet palstat. George kertoi, että perheiden lapset olivat keränneet palstaltaan kivet muuritarpeiksi ja muualta oli haettu maata ruohon alustaksi. Hyvin monella

palstalla näkyi perheen kotieläimiä kuten lehmiä, vuohia, hevosia ja lampaita. Tunnelma oli kuin suoraan Tolkienin maailmasta. (Ks. <https://en.wikipedia.org/wiki/Inisheer>)

Kun palasimme takaisin mantereelle, oli nousuveden aika. Merenpinta oli noussut useita metrejä siitä, mitä se oli lähtiessä.

Matka jatkui etelään suuntana Cliffs of Moher. Tämä on Irlannin toiseksi suosituin turistikohde Dublinissa sijaitsevan Guinnessin panimokeskuksen jälkeen. Yli 200 metriä korkeat ja 8 kilometriä pitkät kalliojyrkänteet nousevat pystysuoraan merestä, joka kuohuu alhaalla. Aikanaan, kun maailma oli vielä litteä, Euroopassa uskottiin, että maailma loppuu näihin kallioihin.

Moherin kallioranta on suosittu paikka napsia valokuvia. Kivimuurilla erotettu kävelytie kulkee turvallisen välimatkan päässä jyrkänteen reunasta, ja vartijat vahtivat, että selfien ottajat pysyvät muurin turvallisella puolella. Kallioiden päälle jääkausi on kasannut korkeita hiekkakumpuja. Niiden sisään on nyt rakennettu hieno vierailukeskus näyttelyineen, ravintoloineen ja kauppoineen. (Ks. <https://cliffsofmoher.ie>)

Paluumatkan ajan Sylvia kertoi meille Irlannin historiasta, kuninkaista ja sodista. Päivässä oli ollut niin paljon vaikutteita ja näkemistä, että ainakin minulla tahtoi mennä sekaisin, että oliko se päänsä menettänyt kuningas nimeltään Kaarle vaiko ehkä sittenkin Jaakko. (Ks. https://fi.wikipedia.org/wiki/Irlannin_historia)

Teksti: Juha Kuokkanen (Aila Santasen avec)